

COLLEEN
BESTSELLERAUTEUR
HOOVER

Novelle

MISSCHIEN
NOOIT

Een must-read voor alle fans van Colleen Hoover en
vooral van *Misschien ooit*

Colleen Hoover

MISSCHIEN NOOIT

Uitgeverij Zomer & Keuning

1.

Ik weet bijna zeker dat er in de hel een intercomsysteem bestaat, en dat het signaal van mijn wekker op repeat daar op volle sterkte weerklinkt tegen de kreten van alle verdoemde zielen in.

Dat is de reden waarom ik nooit iemand zal vermoorden, want ik zou nooit tot in de eeuwigheid met dit geluid kunnen leven. Ik verdraag het nog niet eens vijf seconden.

Ik reik naar het nachtkastje om de wekker uit te zetten en zie met angst en beven een nieuwe werkdag tegemoet. Ik baal ervan dat ik dit rottige baristabaantje moet aanhouden alleen maar om mijn opleiding te kunnen betalen. Gelukkig maar dat Ridge niet per se elke maand huur hoeft te hebben omdat ik fungeer als manager van zijn band. Vooralsnog is dat een prima regeling, maar god, wat heb ik een hekel aan de ochtenden.

Ik rek mijn armen uit en wrijf de slaap uit mijn ogen. Zodra ik ze met mijn vingers aanraak, denk ik heel even dat mijn ergste angsten zijn bewaarheid en dat ik daadwerkelijk brand in de hel, want...

SHIT! Die klootzak! Ik vermoord hem!

‘Ridge!’ roep ik.

O god. Het brandt.

Ik sta op en probeer mijn ogen open te doen, maar ze prikken zo erg dat ik niets kan zien. Het is de oudste practical joke uit het boekje, en ik kan niet geloven dat ik er het slachtoffer van ben geworden. Alwéér.

Ik kan mijn short niet vinden – *allemachtig, wat doet dat een pijn!* – dus strompel ik naar de badkamer om de peperpuree uit mijn ogen te spoelen en van mijn handen te wassen. Ik weet de deurknop te vinden, trek de deur open en loop regelrecht naar de wasbak. Ik weet vrij zeker dat ik een meisje hoor brullen, maar ik zou het ook weleens zelf kunnen zijn.

Ik maak van mijn handen een kommetje onder het stromende water en breng ze naar mijn ogen, die ik net zolang spoel tot het prikken minder wordt. Maar zodra mijn ogen verlichting krijgen, begint mijn schouder pijn te doen van alle klappen die hij moet opvangen.

‘Wegwezen, viezerik!’

Ik ben inmiddels wakker genoeg om te begrijpen dat ik écht een meisje heb horen schreeuwen, en nu slaat dat meisje op me in. In mijn badkamer.

Ik pak een handdoek en druk die tegen mijn ogen, terwijl ik met mijn elleboog haar klappen probeer af te weren.

‘Ik zat te plassen, gore klootzak! Wegwezen!’

Shit, ze slaat hard. Ik kan haar nog steeds niet goed zien, maar ik herken wel de vuisten die op me af komen. Ik grijp allebei haar polsen vast om te voorkomen dat ze haar aanval voortzet.

‘Sla me niet zo!’ schreeuw ik haar toe.

De badkamerdeur die naar de woonkamer leidt zwaait open, en mijn linkeroog functioneert goed genoeg om te zien dat Brennan daar staat. ‘Wat is hier in vredesnaam aan de hand?’ Hij komt naar ons toe, trekt mijn handen van haar polsen en gaat dan tussen ons in staan. Ik druk de handdoek weer tegen mijn ogen en knijp ze dicht.

‘Hij kwam binnen denderen terwijl ik zat te plassen!’ roept het meisje. ‘En hij is naakt!’

Ik doe één oog open en kijk omlaag. Inderdaad: ik ben spiernaakt.

‘Jezus, Warren. Trek iets aan,’ zegt Brennan.

‘Hoe kon ik nou weten dat ik in mijn eigen badkamer aangevallen zou worden?’ zeg ik, wijzend naar haar. ‘Waarom ge-

bruikt zij eigenlijk mijn badkamer? Jouw gasten kunnen de jouwe gebruiken.'

Meteen steekt Brennan verdedigend zijn handpalmen omhoog. 'Ze heeft niet bij mij geslapen.'

'Teuw,' mompelt het meisje.

Ik weet niet waarom het Ridge een goed idee leek om een appartement met vier slaapkamers te huren. Ook al staat een van de slaapkamers leeg, toch zijn er nog steeds twee mensen te veel. Vooral als er logés zijn die niet weten welke badkamer van wie is.

'Hoor eens,' zeg ik, terwijl ik hen allebei naar de deur naar de woonkamer duw. 'Dit is mijn badkamer, en ik zou daar graag gebruik van maken. Het kan me niet schelen waar ze heeft geslapen of bij wie; ze kan jouw badkamer gebruiken. Deze is van mij.'

Met een opgestoken vinger draait Brennan zich naar me toe. 'Om precies te zijn,' zegt hij, 'is dit een gedéelde badkamer. Met dié slaapkamer.' Hij wijst naar de deur die op de andere slaapkamer uitkomt. 'En die slaapkamer is van...' Hij wijst naar het meisje. 'Bridgette. Je nieuwe huisgenoot.'

Ik blijf zwijgen.

Waarom heeft hij haar zojuist 'mijn huisgenoot' genoemd?

'Hoe bedoel je, huisgenoot? Niemand heeft mij gevraagd of ik op een nieuwe huisgenoot zit te wachten.'

Brennan haalt zijn schouders op. 'Je betaalt maar zelden huur, Warren. Jij hebt er niet veel over te zeggen wie hier woont.'

Hij weet dat ik geen huur betaal omdat ik help met het management van hun band, maar het merendeel van de kosten komt op Ridge neer. Helaas heeft hij een punt.

Dit is niet oké. Ik kan geen badkamer delen met een meisje. Zeker niet een meisje met zo veel kracht in haar armen. En zeker niet een meisje met zo veel zongebruinde huid.

Ik wend mijn blik van haar af. Ik baal ervan dat ze er zo lekker uitziet. Ik baal dat ze een brunette is, want ik vind haar lange, lichtbruine haar echt mooi, en ook de nonchalante manier waarop het naar achteren is vastgezet.

Verdomme!

‘Nou, aangenaam kennis te maken,’ zegt Bridgette, terwijl ze naar me toe komt. Ze pakt me bij de schouders en duwt me terug mijn slaapkamer in. ‘Op je beurt wachten, huisgenoot!’

Vlak voor mijn neus slaat ze de deur dicht, en daar sta ik dan, in mijn kamer. Nog steeds naakt. En misschien ook een tikje minder mannelijk.

‘Jij kunt ook gaan,’ hoor ik haar tegen Brennan zeggen, vlak voordat de deur naar de woonkamer dichtvalt. Een paar tellen later begint het water te stromen in de douche.

Ze staat onder de douche.

Mijn douche.

Waarschijnlijk trekt ze nu haar shirt uit, gooit het op de grond en trekt haar slipje over haar heupen.

Ik word te kakken gezet.

Mijn appartement is mijn heiligdom. Mijn *man cave*. De enige plek waar mijn leven niet door vrouwen wordt geregeerd. Mijn baas is een vrouw, al mijn docenten zijn vrouwen, mijn zus en mijn moeder zijn vrouwen. Zodra Bridgette onder mijn douche stapt en zich die met al haar meisjesshampoos, scheermesjes en meer van die troep toe-eigent, kan ik het wel schudden. Dat is mijn douche.

Ik loop naar Ridge’s slaapkamer en knip het licht een paar keer aan en uit om hem te waarschuwen dat ik eraan kom, want omdat hij doof is, kan hij me niet horen kloppen of naar zijn kamer horen stampen als een kind dat zijn kleine broertje wil verklikken.

Ik knip het licht nog twee keer aan en uit en zwaai dan zijn deur open. Op zijn ellebogen komt hij overeind, zijn blik nog niet helemaal helder. Als hij ziet hoe kwaad ik kijk, moet hij lachen, in de onterechte veronderstelling dat ik naar hem toe kom vanwege die ongein met de peperpuree.

Ik baal dat ik daar het slachtoffer van ben geworden. Maar ik slaap nu eenmaal zo diep dat hij me elke keer te grazen kan nemen.

‘Dat was een rotstreek,’ zeg ik in gebarentaal. ‘Maar daarvoor ben ik hier niet. We moeten praten.’

Hij gaat rechtop in bed zitten en reikt naar zijn nachtkastje om de wekker schuin te houden en te kijken hoe laat het is. Dan kijkt hij geërgerd weer naar mij. ‘Het is halfzeven,’ gebaart hij. ‘Waar wil je om halfzeven in de ochtend in hemelsnaam over praten?’

Ik wijs in de richting van de slaapkamer van de nieuwe huisgenoot.

Bridgette.

Vreselijke naam.

‘Heb je hier een méisje laten intrekken?’ Ik maak het gebaar voor ‘huisgenoot’ en ga verder: ‘Waarom zou je in godsnaam een meisje bij ons laten wonen?’

Ridge maakt het gebaar voor Brennans naam. ‘Dat heeft hij geregeld. Hij had het volgens mij niet gepikt als ik nee had gezegd.’

Ik lach. ‘Sinds wanneer trekt Brennan zich iets aan van meisjes?’

‘Dat heb ik gehoord,’ zegt Brennan achter mijn rug. ‘Én ik zag je de gebaren maken.’

Ik draai me naar hem om. ‘Mooi. Geef er dan maar eens antwoord op.’

Hij kijkt me vuil aan en wendt zich dan tot Ridge. ‘Ga maar weer slapen. Ik handel dit verongelijkte vijfjarige jochie wel af.’ Hij gebaart dat ik met hem mee moet komen naar de woonkamer en knipt als hij Ridge’ slaapkamer uit gaat het licht uit.

Ik mag Brennan graag, maar omdat we elkaar al zo lang kennen, heb ik soms het gevoel dat hij mijn kleine broertje is. Mijn superirritante kleine broertje. Mijn kleine broertje dat denkt dat het een goed idee is om zijn vrouwen ons appartement in te halen.

‘Het is maar voor een paar maanden,’ zegt Brennan terwijl hij doorloopt naar de keuken. ‘Ze maakt een moeilijke tijd door en heeft even een plek nodig waar ze kan blijven.’

Achter Brennan aan ga ik de keuken in. ‘Sinds wanneer doe jij aan noodopvang? Als jij met vrouwen je pleziertjes hebt gehad, mogen ze niet eens blijven slapen, laat staan bij je intrekken. Ben

je soms verliefd op haar of zo? Want in dat geval is dit wel de stomste beslissing die je ooit hebt genomen. Over een week heb je genoeg van haar, en wat dan?’

Brennan kijkt me aan en steekt kalm een vinger omhoog. ‘Ik heb je al gezegd dat het zo niet in elkaar zit. We hebben niets met elkaar, en dat krijgen we ook niet. Maar ze is belangrijk voor me en ze zit momenteel in de sores en we gaan haar helpen, oké?’ Hij haalt een fles water uit de koelkast en draait de dop eraf. ‘Zo erg zal het niet zijn. Ze studeert en werkt daarnaast fulltime, dus ze zal amper thuis zijn. Je merkt er vast niets van.’

Ik kreun gefrustreerd en wrijf mijn handen over mijn gezicht. ‘Geweldig,’ mompel ik. ‘Het laatste waar ik op dit moment op zit te wachten is dat een of andere chick mijn hele badkamer overneemt.’

Brennan slaat zijn ogen ten hemel en wil teruglopen naar zijn slaapkamer. ‘Het is maar een badkamer, Warren. Stel je je niet een klein beetje aan?’

‘Ze heeft me geslagen!’ verdedig ik me.

Brennan draait zich om en trekt een wenkbrauw op. ‘Begrijp je wat ik bedoel?’ Hij loopt zijn slaapkamer in en doet de deur achter zich dicht.

In de douche wordt de kraan dichtgedraaid, en ik hoor dat het douchegordijn wordt opengeschoven. Zodra de deur naar haar slaapkamer is dichtgegaan, loop ik naar de badkamer. Mijn badkamer. Ik probeer de deur open te doen, maar die is van binnenuit op slot gedraaid. Ik loop door naar mijn slaapkamer en controleer die deur, maar ook die zit op slot. Vanuit mijn slaapkamer ben ik regelrecht naar de hare. Ik vang een glimp van haar op, maar ze geeft een gil en trekt een handdoek voor haar lichaam.

‘Wat dóé je in godsnaam?’

Ze pakt een schoen van de grond en gooit die naar me toe. Hij komt tegen mijn schouder, maar ik geef geen krimp. Ik negeer haar, ga de badkamer in en sla de deur achter me dicht. Ik leun ertegenaan, draai hem achter me op slot en sluit mijn ogen.

Shit, ze is sexy.

Waarom moet ze er zo sexy uitzien?

En ik weet dat het niet meer was dan een glimp, maar... ze scheert zich. Overall.

Het is al erg genoeg dat ik een badkamer moet delen met een meisje, maar nu moet ik hem ook nog eens delen met een sexy meisje? Een sexy meisje met een vals trekje? Een sexy meisje met een bruin kleurtje en haar dat zo lang en dik is dat het als het nat is haar borsten bedekt, en...

Shit, shit, shit!

Ik haat Brennan. Ik haat Ridge.

Maar ik hou ook van ze omdat ze me dit aandoen.

Misschien is het toch niet zo beroerd om haar als huisgenoot te hebben.

‘Hé, eikel!’ roept ze door de deur heen. ‘Ik heb al het warme water opgebruikt. Veel plezier.’

Of misschien toch wel.

Ik loop naar Brennans slaapkamer en zwaai de deur open. Hij is zijn koffer aan het pakken en kijkt niet eens naar me op als ik naar hem toe kom.

‘Wat nou weer?’ vraagt hij geïrriteerd.

‘Ik moet je iets vragen, en ik wil dat je volkomen eerlijk antwoordt.’

Hij slaakt een zucht en draait zich naar me toe. ‘En de vraag is...?’

‘Ben je met haar naar bed geweest?’

Hij kijkt me aan alsof ik niet goed wijs ben. ‘Ik heb je al verteld van niet.’

Ik haat het dat hij zo volwassen en kalm doet over deze situatie, omdat ik me door hoe ik zelf reageer erg onvolwassen voel. Brennan was altijd degene die onvolwassen was. Vanaf het moment dat ik Ridge leerde kennen... God, hoelang geleden is dat wel niet, tien jaar? Ik was vierentwintig, Brennan eenentwintig... Ja, tien jaar. Ik ben al tien jaar goed met ze bevriend, en dit is voor het eerst dat ik me minder voel dan Brennan.

Dat bevalt me niks. Ik ben hier de verantwoordelijke. Nou ja,

niet zo verantwoordelijk als Ridge natuurlijk, maar dat is niemand. Ik doe het management van Brennans band en dat doe ik ook nog eens heel goed, dus waarom voelt het nu alsof ik mijn reacties niet in de hand heb?

Daarom niet. Ik ken mezelf, en als ik die nieuwe huisgenoot niet meteen kan lozen, is er een levensgrote kans dat ik verliefd op haar word. En als ik verliefd op haar word, moet ik ervoor zorgen dat Brennan níét verliefd op haar is.

‘Je moet me eerlijk antwoord geven,’ zeg ik, ‘want volgens mij zou je verliefd op haar kunnen zijn, en ik wil graag horen dat dat niet zo is, want misschien wil ik haar wel zoenen. En aanraken. Heel uitgebreid. Overal, zeg maar.’

Brennans handen vliegen naar zijn voorhoofd en hij kijkt me aan alsof ik gek ben. Hij doet een paar stappen naar achteren. ‘Hoor je wel wat je zegt, Warren? Ik bedoel, fuck, man! Drie minuten geleden sta je tegen me te tetteren dat je niets van haar wilt weten en haar hier niet wilt hebben, en nu vertel je me dat je haar wilt? Ben je soms schizofreen of zo?’

Daar zegt hij wat.

Jezus, wat mankeert me?

Om een uitweg te zoeken begin ik door de kamer te ijsberen. Ze kan hier niet blijven. Maar ik wil graag dat ze blijft. Ik kan geen badkamer met haar delen, maar ik wil ook per se niet dat iemand anders een badkamer met haar deelt. Kennelijk ben ik nogal egoïstisch.

Ik onderbreek mijn verwoede geijsbeer en kijk naar Brennan. ‘Waarom is ze zo v&ls?’

Brennan loopt naar me toe en legt doodkalm twee handen op mijn schouders. ‘Warren Russell, bedaar eens een beetje. Ik word nerveus van je.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Weet ik. Sorry. Alleen... Ik wil me niet aangetrokken voelen tot een meisje waar jij iets mee hebt, dus ik wil nu weten of dat zo is, want we kennen elkaar al zo lang dat ik niet wil dat het door zoiets tussen ons misloopt. Maar jij weet ook dat je me niet zomaar een meisje dat er zo uitziet in de maag kunt splitsen en er dan van uit kunt gaan dat ze me koud laat. Ik

heb haar daarnet naakt gezien en nu ben ik onthand. Voor de bijl. Ze is onder al die kleren zo volmaakt en...' Ik kijk naar hem op. 'Ik wil alleen maar zeker weten dat ik niemand op z'n tenen trap als ik vanavond over haar ga liggen fantaseren.'

Terwijl hij mijn bekentenis tot zich door laat dringen, staart Brennan me aan. Hij geeft twee klopjes op mijn schouder en gaat dan weer bezig met zijn koffer. 'Ze is een vals kreng, Warren. Waarschijnlijk de meest valse meid die ik ooit in mijn leven ben tegengekomen. Dus als ze je in je slaap vermoordt, moet je niet zeggen dat ik je niet heb gewaarschuwd.' Hij klapt zijn koffer dicht en trekt aan de rits. 'Ze kan even nergens heen en wij hebben een kamer over. In vergelijking met haar leven is dat van Ridge en mij een makkie, dus val haar niet te hard.'

Ik ga op de rand van zijn bed zitten. Ik probeer me meelevend op te stellen, maar de manager in me is sceptisch. 'Heeft ze je zomaar ineens gebeld en gevraagd of ze bij je kon intrekken? Vind je dat niet een beetje verdacht, Brennan? Zou het er niet mee te maken kunnen hebben dat de band eindelijk naam begint te maken?'

Brennan kijkt me vuil aan. 'Ze is geen opportunist, Warren. Neem dat maar van me aan. En je mag haar best proberen te versieren, als je per se wilt. Mij kan het niet schelen.'

Hij loopt naar de deur en grist zijn sleutels van de ladekast. 'Volgende week kom ik na het laatste optreden weer terug. Is met onze hotelkamers alles geregeld?'

Ik knik. 'Ik heb je de bevestigingsnummers gemaaild.'

'Bedankt,' zegt hij terwijl hij de kamer uit loopt.

Ik laat me achterovervallen op bed. Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat hij geen oogje op haar heeft. Dat betekent dat ze vrij is.

Ik had eigenlijk gehoopt dat dat niet zo was.

Maar dan glimlach ik, omdat ze het wel is.

2.

‘Wat doe je?’ gebaart Ridge.

Met nog een bekertje water loop ik terug naar Bridgettes slaapkamer. Als ik het bij alle andere bekertjes voorzichtig op de grond heb gezet, ga ik terug naar de woonkamer. ‘Ze woont hier nu twee weken,’ gebaar ik naar Ridge. ‘Als ze hier wil wonen, zal ze met practical jokes moeten leren leven. Zo zijn de regels.’

Ridge schudt afkeurend zijn hoofd.

‘Wat nou?’ vraag ik defensief.

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Ze lijkt me niet echt een type voor geintjes. Dit gaat zich tegen je keren. Sinds ze hier is ingetrokken, heeft ze nog geen woord tegen ons gezegd.’

Ik schud mijn hoofd om aan te geven dat ik het daar niet mee eens ben. ‘Ze heeft niets tegen jónú gezegd, omdat ze geen gebarentaal kent. Tegen mij heeft ze nog niets gezegd omdat ik vrij zeker weet dat ze me intimiderend vindt.’

‘Ze ergert zich aan je,’ gebaart Ridge. ‘Ik geloof niet dat die meid zich door wie dan ook laat intimideren.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik irriteer haar niet. Eerlijk gezegd denk ik dat ze zich tot me aangetrokken voelt en dat ze me daarom uit de weg gaat. Omdat ze weet dat het geen goed idee is om als huisgenoten iets met elkaar te beginnen.’

Ridge wijst naar de slaapkamer. ‘Waarom doe je dan al die moeite om een geintje met haar uit te halen? Wil je eigenlijk

wel dat ze tegen je gaat praten? Want als jij vindt dat huisgenoten niets met elkaar moeten beginnen, dan zou je waarschijnlijk niet...'

Ik laat hem niet uitpraten. 'Ik heb niet gezegd dat ik vind dat huisgenoten niets met elkaar moeten beginnen. Ik zei alleen dat ik denk dat ze me daarom uit de weg gaat.'

'Dus je wilt iets met haar beginnen?'

Ik sla mijn ogen ten hemel. 'Je snapt het niet. Nee, ik wil niets met haar. En ja, ik kijk graag naar haar kont. En ik haal alleen maar een geintje met haar uit omdat ze, als ze hier wil blijven wonen, daar maar aan moet wennen. Zo doen we het hier...'

Ridge geeft zich gewonnen door zijn handen op te steken en loopt naar zijn eigen kamer, net op het moment dat de voordeur opengaat. Ik schiet naar mijn eigen slaapkamer en doe de deur dicht voordat ze me ziet.

Ik ga op bed zitten wachten.

En wachten.

En nog wat wachten.

Ik ga liggen. Ik wacht nog wat langer.

Ze is altijd muisstil. Ik hoor niet dat ze kwaad wordt omdat ik zojuist vijftig bekertjes water op strategische plekken door haar hele kamer heb neergezet. Ik hoor haar niet naar de keuken benen om ze leeg te gooien. Ik hoor haar niet op mijn deur kloppen om bij wijze van vergeldingsmaatregel de bekertjes water in mijn gezicht te gooien.

Ik ben erg in de war.

Ik sta op en loop mijn kamer uit, maar ze is niet in de keuken of woonkamer. Haar werkschoenen staan bij de voordeur, waar ze ze altijd zet, waaruit ik opmaak dat ze moet zijn thuisgekomen. Ik weet dat ze naar haar kamer is gegaan.

Wat een domper. Doordat ze niet reageert krijg ik het gevoel dat mijn grap is mislukt, terwijl ik weet dat dat niet zo is. Het is een knaller. Ze kan geen voet in haar kamer zetten zonder al die bekertjes water weg te moeten halen.

Ik sluip terug naar mijn kamer en ga op bed liggen. Ik wil kwaad op haar zijn. Ik wil haar haten omdat ze me het plezier

ontzegt van haar reactie op een goed uitgevoerde grap.

Maar dat doe ik niet. Ik krijg de glimlach niet van mijn gezicht, omdat ik het heerlijk vind dat haar reactie me zo verrast. Ze reageert op een manier die je niet verwacht, en dat mag ik wel.

‘Warren.’

Haar stem klinkt heel lief. Ik droom zeker.

‘Warren, wakker worden.’

Zo, zo lief. Engelachtig zelfs.

Ik geef mezelf een paar tellen de tijd om aan haar stem te wennen, aan het feit dat ze me wakker maakt, aan het feit dat ze zomaar ineens bij mijn slaapkamerdeur kan verschijnen om mijn naam te roepen. Langzaam open ik mijn ogen en rol me dan op mijn rug. Ik kom op mijn ellebogen overeind en kijk naar haar. Ze staat in de deuropening tussen de slaapkamer en onze badkamer. Ze draagt een oversized Sounds of Cedar-T-shirt en het ziet er niet uit alsof ze daaronder nog iets aanheeft.

‘Wat is er?’ vraag ik haar.

Ze wil me. Ze wil niets liever dan mij.

Voor haar borst slaat ze haar armen strak over elkaar. Ze houdt haar hoofd schuin en ik zie dat ze haar ogen tot smalle, boze spleetjes knijpt. ‘Waag het niet ooit nog een voet in mijn kamer te zetten. Eikel.’ Ze recht haar rug, trekt zich terug in de badkamer en slaat de deur achter zich dicht.

Een blik op de wekker vertelt me dat het twee uur in de nacht is. Dat was wel een héél vertraagde reactie op mijn practical joke. Heeft ze soms gewacht tot ik in slaap was gevallen, zodat ze me wakker kon maken om me te zeggen waar het op stond? Is dát haar idee van wraak?

Wat een amateur.

Ik glimlach bij mezelf, rol me om en ga weer lekker liggen. Als er een plens water op me neerkomt, hap ik naar adem.

Wat is dat in jesusnaam?

Ik kijk op, precies op het moment dat het lege bekertje van

de rand van het hoofdeinde valt, en me tussen de ogen raakt.

Beschaamd dat ik het niet heb zien aankomen, doe ik mijn ogen dicht. Wat stel ik mezelf teleur. En nu zal ik op handdoeken moeten slapen, want mijn matras is zeiknat.

Ik gooi het dekbed van me af en zwaai mijn benen over de rand, maar daarmee raak ik nog meer bekertjes water. Als ik probeer op te staan gooi ik er een paar om, en daardoor ontstaat een soort domino-effect. Ik buk me om te voorkomen dat er nog meer omvallen, maar ik maak het alleen maar erger. Ze heeft ze – over de hele slaapkamervloer – zo dicht op elkaar gezet dat ik geen poot kan verzetten.

Ik doe mijn best bij het nachtkastje te komen, terwijl ik tegelijkertijd mijn rechterbeen optil, zodat ik daarmee niet nog meer bekertjes omgooi, maar al doende verlies ik mijn evenwicht en... ja, ik val. Boven op de bekertjes water die nog overeind staan. Water dat nu het tapijt doordrenkt.

Touché, Bridgette.

Ik breng de bekertjes water van mijn slaapkamer naar de keuken – heen en weer, heen en weer. Ridge zit me aan tafel aan te staren. Ik weet dat hij wil vragen waarom de bekertjes nu in mijn kamer staan, maar dat kan hij maar beter uit zijn hoofd laten. Ik weet zeker dat hij aan mijn gezicht wel kan zien dat ik niet zit te wachten op zijn ‘Ik heb het je toch gezegd?’

De deur naar Bridgettes slaapkamer gaat open en met haar rugzak over haar schouder komt ze naar buiten. Ik blijf staan om een paar tellen naar haar te kijken. Haar haar zit naar achteren in een paardenstaart. Ze draagt een spijkerbroek en een blauw hemdje. Meestal draagt ze haar Hooters-uniform, dat haar fantastisch staat, begrijp me niet verkeerd. Maar dit? Nu ik haar in gewone kleren zie, op slippers en zonder make-up, dat is...

Sta haar niet zo aan te staren.

‘Goedemorgen, Warren,’ zegt ze, met een blik die kan doden. Ze kijkt naar de glazen in mijn handen. ‘Lekker geslapen?’

Ik schenk haar een overdreven glimlach. ‘*Fuck you*, Bridgette.’

Ze trekt haar neus op en schudt kort haar hoofd. ‘Nee dank je,’ zegt ze terwijl ze naar de voordeur loopt. ‘O, trouwens, we hebben geen wc-papier meer. Ik kon ook mijn scheermes niet vinden, dus ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik het jouwe heb gebruikt.’ Ze doet de voordeur open en draait zich om om me aan te kijken. ‘Enne...’ Ze rimpelt haar neus weer. ‘Ik heb per ongeluk je tandenborstel in de wc laten vallen. Sorry. Maar ik heb hem wel voor je afgespoeld.’

Net wanneer een van de bekertjes water uit mijn hand vliegt doet ze de deur dicht, zodat het daartegenaan komt.

Wat een secretee.

Ridge loopt kalmpjes langs me heen naar zijn slaapkamer. Hij keurt me niet eens een blik waardig, omdat hij mij beter kent dan wie ook en daarom weet dat hij nu beter niks tegen me kan zeggen.

Ik wou dat Brennan me zo goed kende. Die schatert het uit terwijl hij de keuken in komt. Elke keer dat hij naar me opkijkt, moet hij nog harder lachen. ‘Ik weet dat ze vals is, maar Jezus, Warren. Ze haát je!’ Hij lacht nog steeds als hij de vaatwasser opendoet om die uit te laden. ‘Ik bedoel, ze haat je echt.’

Ik ben klaar met heen en weer lopen tussen mijn slaapkamer en de woonkamer, en zet de lege bekertjes op het aanrecht. ‘Ik kan dit niet meer,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik kan niet in één huis wonen met een meisje.’

Geamuseerd werpt Brennan me een blik toe. Hij gelooft niet dat ik het meen.

‘Vanavond. Ik wil dat ze vanavond weg is. Laat haar maar bij een vriendin intrekken, of bij die zus van haar met wie ze altijd aan de telefoon hangt. Ik wil dat ze vertrekt, Brennan.’

Hij kan wel zien dat ik geen grapje maak. Hij recht zijn rug, steunt met zijn handen achter zich op het aanrecht en neemt me op. Dan schudt hij zijn hoofd. ‘Ze vertrekt niet.’

Hij reikt omlaag, doet de vaatwasser dicht en drukt op de

startknop. Dan loopt hij weg, maar ik kom achter hem aan. ‘Jij hebt niet het laatste woord over wie hier komt wonen. Twee weken heb ik geprobeerd met haar overweg te kunnen, maar ze is gewoonweg onmogelijk.’

Brennan kijkt naar alle bekertjes die op het aanrecht staan. ‘Beschouw jij grappen uithalen als pogingen om met iemand overweg te kunnen?’ Over zijn schouder kijkt hij me aan. ‘Op het gebied van vrouwen heb jij nog een heleboel te leren, Warren.’ Dan draait hij zich om en loopt naar zijn kamer. ‘Ze gaat niet weg. Ze is onze huisgenoot, wen er maar aan.’

Hij slaat zijn deur dicht, en dat maakt me nog kwader. Ik begin er een beetje genoeg van te krijgen dat iedereen de laatste tijd zo met de deuren slaat. Ik been de woonkamer door en zwaai zijn deur open. ‘Zij eruit, of ik eruit!’

Zodra die woorden mijn mond uit zijn, heb ik er al spijt van. Ik wil helemaal niet weg. Ik ga nergens heen, maar misschien komt hij door dit dreigement tot andere gedachten.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Toedeloe,’ zegt hij simpel.

Ik draai me om en bonk op de deur. ‘Serieus, Brennan? Zou je mij liever zien vertrekken dan haar?’

Hij staat op en loopt naar me toe, en stopt pas als we oog in oog staan. ‘Ja, Warren, dat zou ik zeker. Dus denk er nog maar eens over na en laat het me weten als je verhuisplannen hebt.’ Zijn hand pakt de deur vast en hij probeert die in mijn gezicht dicht te doen, maar ik leg mijn handpalm ertegenaan en druk hem weer open.

‘Je doet het met haar,’ zeg ik.

‘Hou op, zeg! Ik doe het níét met haar.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en knik langzaam. Dat is de enige verklaring, de enige mogelijke reden waarom hij telkens weer voor haar opkomt. ‘Ik weet niet waarom je het niet wilt toegeven, Brennan. Het is oké. Je bent verliefd op Bridgette en je wilt niet dat ze hier weggaat. Als je dat nou eens toegaf, zou ik wel ophouden.’

Brennans kaak verstrakt en hij laat met een korte, gefrustreerde stoot de lucht uit zijn longen ontsnappen. Hij

haalt zijn hand door zijn haar, en dan zie ik het. Het staat op zijn voorhoofd geschreven.

Brennan is verliefd op Bridgette.

Ik weet niet goed hoe ik me daaronder voel, wat nergens op slaat, want ik probeer haar hier juist weg te krijgen.

‘Warren,’ zegt hij doodkalm. Hij gaat verder de kamer in en gebaart dat ik moet binnenkomen. Ik weet niet waarom hij privacy denkt nodig te hebben, terwijl er op Ridge na niemand in het appartement is. Zodra ik in zijn kamer ben, doet hij de deur achter me dicht. Hij zet zijn handen in zijn zij en blijft een paar tellen naar de vloer staan staren. Als hij me eindelijk weer aankijkt, is zijn blik verslagen.

Ik wist het wel.

‘Ik ben niet verliefd op Bridgette,’ zegt hij kalm. ‘Ze is mijn zus.’

Ze is niets van wat hij zoekt... en alles wat hij nodig heeft

Wanneer Warren voor het eerst zijn nieuwe huisgenoot ontmoet, is hij op z'n zachtst gezegd geïrriteerd. Een meisje met wie hij zijn badkamer moet delen... hier heeft hij niet om gevraagd! Aan de andere kant: Bridgette heeft wel een fantastisch lichaam... en een fantastisch temperament. Het is het begin van een verslavende haat-liefderelatie. Bridgette maakt het hem absoluut niet makkelijk. Kan dit ooit een volwaardige relatie worden?

Warren denkt van wel. Bridgette denkt van niet.
Wij kunnen alleen maar hopen.

Colleen Hoover, door fans liefkozend 'CoHo' genoemd, is een klasse apart. Haar romans blinken uit in originaliteit en haar stijl is soepel en verslavend. *Misschien nooit* is een aanvulling op het succesvolle *Misschien ooit*, maar kan ook los gelezen worden. Een *must-read* voor alle CoHo-fans!

NUR 340

ISBN 978-9401907798

Z&K

www.zomerenkeuning.nl